

Scénář: Marie Vincencová

Niky: Nyní uslyšíte rozhovor se zakladatelkou turistického oddílu Šlápoty, s paní Marií Vincencovou, za svobodna Cvrčkovou narozenou v Pelhřimově dne 12. 8. 1953.

Kiki: Jaká jste byla jako dítě?

„Já jsem byla trošinku takový zvláštní dítě. Já od šesti let jsem chodila s notýskem a s tužkou a chtěla jsem být učitelkou, takže jsem běhala po místnostech, vyvolávala jsem si vlastně své vrstevníky, známkovala jsem je a prostě jsem už od šesti let učila, učila a učila“

Anet: Co Vás vedlo k založení Šlápoty?

„Tak my jsme začali prostě táborničit a tím pádem jsme tedy nějakým způsobem se do toho zakoukali, no a začali jsme teda tu turistiku dělat.“

Áďa: Kdy byly Šlápoty založeny?

„Ty Šlápoty v podstatě byly založeny v roce.....“

„71 v Pelhřimově a v podstatě jsme je akorát rozšiřovali.“

Niky: Co jste potřebovala k založení turistického oddílu?

„ Čas, čas a zase čas. Nic jiného, protože tomu musíte teda věnovat opravdu ten volný svůj čas.“

Kiki: Jakou nejúspěšnější akci jste realizovali?

„ My v roce 2013 jsme tady v Humpolci dělali Poslední puchýř, což je vlastně akce Klubu českých turistů, poslední, dalo by se říct, kdy tedy se střídají jednotlivá města v celé republice, no a my jsme to tady v Humpolci jako Šlápoty organizovali. Mohu Vám říci, že tady bylo dva a půl tisíce lidí, v Humpolci, kam jste se podívali, tam jste viděli batoh.“

Anet: Můžete nám říct nejzajímavější zážitek z cest?

„Vedle nás byli ubytovaní, nebo spíš tedy měli rozložený tábor, vysokoškoláci z ČVUT z Prahy...“

„Bylo nádherné počasí a snad jeden jediný blesk a jejich vedoucího přinesli mrtvého. No samozřejmě já strašně zvědavá tak jsem se šla podívat, protože jsme tam s nimi byli, vlastně celých těch přes ten týden. V životě bych nevěřila, jak ten blesk může tím tělem prolítnout, fakticky prolítnul do ramene, levého, a patou pravou vyběhnul. Půlku těla černý, půlku těla skutečně barvy těla jako. Do smrti ten obrázek budu vidět.“

Áďa: Na co jste osobně nejvíce hrdá?

„Existuje encyklopedie, je to v podstatě významných osobností, je to vydáváno v Oxfordu, je to ve zlatě a nevím, jak jsem se tam dostala, jsem tam zkrátka a přišel mi i tedy od nich

certifikát, takže mě vždycky jednou za dva roky osloví, abych jim tam doplnila, co tedy prostě se změnilo v mém životě. Takže v podstatě musím říci, že to mě tedy potěšilo a to jsem i obřečela, to jako musím říct, že mě to fakt dojalo.“

Marie: Co byste řekla svému mladšímu já?

„Dělej to tak, jak to dělal.“